

der havde taget sin Examen i 1857 med Karakteren „meget duelig“, men heller ingen Karakter for Sang. Nu maa man lægge Mærke til, at det Embede, hvorm Talsen var, er et Kirkesangerembede, og at den først Indstillede havde bestyret Embedet under Balance til stor Tilfredshed for Behoerne, saa at de meget ønskede at beholde ham, og hvorfor de ogsaa fik ham indstillet som Nr. 1; man skulde nu mene — hvis jeg ikke huffer feil, er der en Lovbestemmelse derom, men det er under alle Omstændigheder en almindelig Praxis — at Ingen blev ansat som Kirkesanger, naar han ikke idetmindste har Karakteren „godt“ for Sang, men desuagtet kaldte den hensynsfulde og samvittighedsfulde Biskop, og som søgte sig selv at være det den 16de September, den 17de en Mand, som havde Karakteren „duelig“ og slet ingen Karakter for Sang, til Skolelærer og „Kirkesanger“. Det forekommer mig, at med saadanne Kjendsgjerninger for Die, ere baade Biskoppen og Skoledirektionerne aldeles uberegtigede til at dable et Sogneforstanderskab for, hvad der undertiden kan skee, at det ved sin Indstilling ikke har taget alle Hensyn i Betragtning. Det er kun disse Oplysninger, jeg har søt mig opfordret til at fremsætte for det ærede Thing.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg maa meget beklage, at den ærede Rigsdagsmand fremkommer med et saadant Angreb paa en fraværende Mand, uden at han har givet vedkommende Minister nogenstomhelst Leilighed til at undersøge Sagen; det er let, naar Ingen kan tage til Gjenmæle, at fremkomme med stærke Klager. Hvorvidt der i det omtalte Tilfælde har fundet noget Urigtigt Sted, skal jeg lade henstaae uafgjort; Sagen er mig ikke saa aldeles nærværende, at jeg kan udtale mig derom, vi have saa ofte haft Exemppler paa, at Klager, der saaledes her ere fremsatte, ere gaaede op i Dunst, naar man er kommen til at faae det rigtige Indblik i Sagen. — Lad os være enige om, at Biskoppen den 16de September har viist en samvittigheds-

fuld og hensynsfuld Fremgangsmaade, saa at der ikke i den Henseende kan findes nogenstomhelst Grund til Klage; — naar den ærede Rigsdagsmand derimod vil stille en Interpellation om, hvad Biskoppen har gjort den 17de, saa kunne vi undersøge det, og saa kunne vi tage vor Beslutning med Hensyn dertil. — Lad os, som sagt, holde os til Biskoppens Afsærd den 16de, der — saaledes som den ærede Rigsdagsmand har sagt — har været samvittighedsfuld og hensynsfuld, og at denne Afsærd slet ikke giver den ærede Forespørger nogen grundet Anledning til at fremkomme med den stillede Interpellation.

P. Olsen: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en kort Bemærkning.

P. Olsen: Jeg skal kun tillade mig at bemærke, at jeg ingenlunde har sagt, at Biskoppen har handlet samvittighedsfuldt og hensynsfuldt og som han burde den 16de Septbr., men jeg sagde, at han „efter den ærede Ministers Udtalelse“ havde gjort det. Jeg skal dernæst tillade mig at udtale, at jeg ikke troede at kunne overraske den høitærede Minister med, hvad jeg her har fremsført, thi det er mig bekendt, at der fra Behoere i Arummerup er indgivet ikke een, men to Klager til den ærede Minister. At den ærede Minister har taget denne Sag under Overveielse, er mig ogsaa bekendt, thi han har sendt Ansøgningen fra den under Nr. 2 Indstillede tilbage med den Forespørgsel til Sogneforstanderskabet i Arummerup, hvorfor det havde indstillet den Mand; med Ansøgningen fulgte tillige Afskilligt, som oplyste forskjellige Ting; det skal jeg imidlertid her ikke indlade mig paa. Men jeg skal vedblivende fastholde, hvad jeg har sagt, og som bliver stenograferet og nøiagtig gjengivet, at jeg ikke her har fremsført Noget, som er vigtigt — og jeg kunde som sagt ikke troe, at jeg vilde overraske den ærede Minister med, hvad jeg her har sagt.